

riets Ide tiltaler mig ikke; det er en specifik Indtægt for den danske Statskasse, og paa den Maade kommer man til en vis Grad over Underskuddet. Forholdet er det, at Øerne koster den danske Stat $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. om Aaret. Det kan man bære. Jeg siger det for at fjerne denne Indvending. Hvis virkelig det ærede Medlem, som sidst talte (Foss), har Ret i, at der ligger en Fare for den danske Stat i ikke at gøre noget her, ja saa man vel opfylde sin Pligt; jeg tror ikke paa Pligten, det er en anden Sag, og jeg tror især, at det ærede Medlem skulde lade hvert Parti have sine Idealer i Fred. Det ærede Medlem synes at ville vogte over, hvorledes det radikale og socialdemokratiske Parti skulde passe paa, at deres Idealer ikke gik til Grunde ved denne Lejlighed. Det tror jeg, det ærede Medlem skal lade de Partier om, som har disse Idealer. Men der er, som det ærede Medlem, der var Ordfører for de Radikale (Slengerik), paaviste, naturligvis for en lille Stat forbundet Vanskeligheder med overhovedet at have Kolonier. Og der er en Grund dertil, som ikke altid anføres, og det er den, at det er vanskeligt at finde de rette Mænd til de rette Poster. Det ligger simpelthen i, at hvor der er en enkelt Post, en Særstilling at besætte, er det naturligvis overmaade vanskeligt at finde Manden, medens det ingen Kunst er at finde ham, hvor enhver juridisk Kandidat kan bruges. Forholdet i et lille Land kan ikke sammenlignes paa dette Omraade med Forholdene i en stor Stat som England med mange Kolonier og Besiddelser, hvor der er en hel Trinrække af Embeder, hvor Tusinder af Mennesker kan stige op, og hvor enkelte af dem, som er de dygtigste, efterhaanden kan naa op til de højeste Poster. De, som har beskæftiget sig med Administration, ved, at hvis man skal finde en egnet Mand til en specifik Stilling, vil man næsten altid komme til at savne ham. Til at drive Kolonier skal der Magt, militær Magt og Pengemagt, og alle ved, hvorledes Danmark er stillet i saa Henseende og ikke mindst i Øjeblikket.

Jeg maa have Lov til paa Grund af, hvad der er fremkommet ogsaa her i Salen, baade fra det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss), at sige nogle Ord om Behandlingen af denne Sag. Derom har der jo været et ganske uhyre Postyr i Pressen, og jeg maa sige til det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds, at jeg paaskønner

den rolige Maade, hvorpaa han omtalte disse Forhold, og at han ikke steg til den Vildskab, tør jeg vel sige, som paa visse Steder gør sig gældende. Jeg kommer til at omtale dette, som altsaa især er blevet berørt i Pressen, og jeg maa af personlige Grunde have Lov til at omtale, at der fra Regeringens Side er fremsat Dementier om denne Forhandling, medens den stod paa. Der har været rettet Spørgsmaal til Ministre og ogsaa til Departementschefer om Forhandlingen, og man har benægtet Forhandlingen. Jeg vil først sige med Hensyn til de højere Embedsmænd, som er blevet inddraget i denne Sag baade i Pressen og paa anden Maade, at det er ganske upassende, naar de overhovedet angribes. Thi en højtstaaende Embedsmand under Ministeriet maa naturligvis føje sig efter den Anmodning, en Minister retter til ham om Tavshed, og naar han tier eller udsteder et Dementi, gør han det paa Ministerens Ansvar. Selv har han intet Ansvar, og ingen bør for Alvor angribe en Mand, der under ministerielt Ansvar har foretaget et Skridt; Ministeren bærer Ansvaret; min Kollega Udenrigsministeren og jeg selv bærer Ansvaret for saadanne Dementier, som er fremkommet fra Embedsmænd, der sorterer under os. Men jeg maa for Resten med det samme sige, at naar jeg f. Eks. har dementeret Rygter, der fremkom, skønt Rygterne var sande — det skal jeg straks komme til —, saa har jeg naturligvis gjort det i fuld Overensstemmelse med mine Kolleger. Jeg har ikke handlet anderledes, end enhver af mine Kolleger vilde have handlet; vi er alle solidariske med hinanden. Med andre Ord: Har jeg løjet, som det saa smukt hedder, saa har vi alle løjet, derom er der ikke den fjerneste Tvivl. (Ellinger: Hør!). Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) siger „Hør“; ja, han skal straks faa at høre. Altsaa, man henvendte sig til mig fra et enkelt Blad i Juni Maaned — tror jeg det var —, da dette Blad var kommet i Polemik med et andet Blad om, hvorvidt der var noget om en Forhandling mellem de Forenede Stater og Danmark angaaende Afstaaelse af de vestindiske Øer. Denne Polemik var opstaaet saaledes, at det var tydeligt nok, at det ene Blad, det Blad, der paastod, at der førtes en saadan Forhandling, og som angav, hvad Forhandlingen drejede sig om, ved en Indiskretion — hvorfra ved jeg ikke, det kan jeg ikke sige noget om — havde faaet Sandheden at vide. Hvem af de Folk, som har kendt Sandheden — jeg